

til at tage Tribunen. Jeg tror, det vilde være bekommet de ærede Herrer ilde, da der var overordentlig Mange; men jeg modsatte mig det bestemt, og det ærede Medlem fra Njøge ligeledes, og derfor skete det ikke. Jeg svarer ikke for, hvad der ellers var sket. Efter at de vare fuldstændig færdige, gik vi saavidt i Henhynet til vore Modstandere, at jeg gik op paa Tribunen og spurgte, om vi maatte benytte den, naar de vare gaaede bort. Det blev erklæret for at være en Vanhelligelse af Tribunen, som var deres private Tribune. Jeg meddelte da, at vi gavede Afkald derpaa, og saa benyttede jeg den Stol, jeg havde taget med, og som har forarget Folk i høi Grad, til derpaa at begynde et nyt Møde, da de Herrer vare inde at spise og telegrafere, og ved dette Møde vare deres Partifæller for en meget stor Del tilstede, idet jeg saae de samme Mennesker, og det var da overordentlig let at afgjøre, hvorledes Tallet var, hvad jeg imidlertid heller ikke skal komme ind paa, da det ligger udenfor Sagen. Nu har jeg kortelig og meget klart viist ved bestemt Paavisning af Fakta, hvorledes denne Sag virkelig forholder sig, og det vil have til Følge, at jeg nu vil sige de Herrer med det Samme, at jeg nu ikke tager mod Anhydninger af, at man har faaet Indtrykket af, at man synes, at smaa tror osv., thi det gjaelder nu ikke mere. Nu ere de noedte til, forpligtede til, naar de paany ville fremsætte denne Paastand, at de mene eller tør sige, at der er gjort Forsøg paa at øve Vold mod dem osv., ved bestemte Beviser at modbevise de Fakta, jeg her har gjort gjældende, og hvis de ikke kunne det, maa de Herrer være sig bevidste, at de ikke mere bevæge sig inde paa Usandheden, men saa ere de inde paa det, man kalder den bitterlige Usandhed, thi nu kunne de ikke mere hentyde sig under, at de ikke vide, hvorledes det skete. Jeg tilstaar, at der var Mange i Sommer, som heller ikke kunde hentyde sig under det, fordi Sandheden var dem fuldstændig bekjendt; men jeg tilstaar ogsaa, at der nok var Nogle, der ikke vidste det rigtig, og som kunde have faaet et galt Indtryk, men det er nu ikke muligt længere. Den høitærede Indenrigsminister bemærkede i Anledning af dette Møde, at han havde handlet rigtig i denne Sag, men han erklærede, at det ikke havde været strenge Forholdsregler nok, han havde taget, og det maatte ske næste Gang. Jeg er enig med den høitærede Minister deri; han burde ikke have givet sine Tilhængere Lov til at tumle sig i Haven, som de have gjort, og de Herrer af Modpartiet ville altsaa se, at det faae de ikke

Lov til næste Gang; men jeg vil bede den høitærede Minister at være overbærende mod de Herrer, og jeg vil sige, at i alle Tilfælde, hvor jeg er med, kan han ganske rolig give dem Lov; jeg skal nok holde Styr paa dem.

Nu har jeg kun en ganske kort Bemærkning tilbage at gjøre til det ærede Medlem, som jeg har tilladt mig at udtale en hel Del lige overfor. Han siger nemlig, at han søgte i sin Tale først at fremhæve, at jeg havde udtalt mig anderledes end det ærede Medlem fra Veile og de fleste af mine Meningsfæller i min første Tale vedrørende Folkethingsparlamentarismen, og jeg har senere hørt den Sætning blive fremsat ogsaa fra andre ærede Medlemmer, at jeg paa Møder f. Ex. havde desavoueret denne eller sagt, at Folkethinget ikke forlangte den. Det er en Misforstaaelse; jeg har ikke desavoueret Folkethingsparlamentarismen; thi jeg har aldrig brugt det Udtryk, og det ganske simpelt af den Grund, at jeg ikke veed, hvad der forstaaes ved det; den Eine forstaaer det Eine, den Anden det Andet. Derfor har jeg i Almindelighed, naar jeg har brugt Udtrykket, forklaret det, og derfor har jeg som oftest paa Møderne udtrykkelig brugt Betegnelsen: Folkethingsabsolutisme, og naar jeg har benyttet det andet Udtryk, har jeg forklaret det. Det tror jeg ogsaa, jeg har i mine Udtalelser, men i alle Tilfælde ere mine Udtalelser saa klare, at der meget tydelig fremgaar deraf, hvad jeg har ment. Jeg har forklaret mine Udtalelser saaledes, at jeg er en Modstander af, hvad jeg kalder Folkethingsabsolutisme, og jeg tror ikke, der er Nogen i dette Thing, der forlanger Folkethingsabsolutisme. Jeg er vis paa, at dette Thing aldrig nogeninde har forlangt det, og jeg tror ikke, noget Medlem forlanger det, idet der vistnok Ingen er her, der har underkjendt det samlede Flertals Udtalelse ved den første Adresse, at de selvfølgerig anerkjende Kongens Særrettigheder, og de senere mangfoldige Udtalelser gennem Dagsordener her, at man selvfølgerig anerkjender Landthingets Ret. Men jeg troer, at det ærede Medlem vilde have gjort Ret i simpelthen at lægge Mærke til, hvad jeg udtrykkelig har sagt i mit første Fordrag om, hvad jeg forlanger og hvad jeg forsvarer, nemlig at Ministeriet, for at udrette noget, maa have Tillid hos Folkethingets Flertal. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem er berettiget til at kalde det — om det kan kaldes at desavouere Folkethingsparlamentarismen, veed jeg ikke — i nogen Maade en Desavouering af, hvad dette Thing bestandig har villet. Der er aldrig Nogen, der har forlangt Andet i dette Thing end dette, og netop det Samme, som Thinget bestandig har